

Στο μακρινό Μοντεβιδέο, την πρωτεύουσα της Ουρουγουάης, γεννιέται ένας νεανικός έρωτας, στα χρόνια που ξεσπά στην Ευρώπη ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος...

ΧΟΥΑΝΙΤΑ

Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

Νουβέλα του Μπάμπη Ράκη

Η μεγάλη ανατροπή και η αποκάλυψη

Επεισόδιο 50 - τελευταίο

Λίγο πριν το μεσημέρι της άλλης μέρας, δύο κυρίες της αριστοκρατίας, μια νεαρή και η άλλη κάποιας ηλικίας, κατεβαίνουν από το ταξί στην περιοχή του λιμανιού, που ήταν τα πολλά καταστήματα και μπήκαν σε ένα φούρνο.

-Ζητάμε κάποιον Μανουέλ, τον Έλληνα, ρώτησε πρώτη τον φούρναρη η κυρία της κάποιας ηλικίας.

Αμέσως η νέα κοπέλα πρόσθεσε:

-Τον λένε και Μανουέλ ο ζωγράφος.

Ο φούρναρης βγήκε προς το πεζοδρόμιο και με το χέρι του έδειξε μια ταβέρνα πιο μακριά.

- Εκεί συχνάζει σινιόρες ο Μανουέλ ο ζωγράφος.

Ο φούρναρης γύρισε στο μαγαζί του. Η Χουανίτα κρατώντας σφιχτά το χέρι της Έρρικα σιγοψιθύριζε: - Μαντόνα σε παρακαλώ κάνε το θαύμα σου να τον βρούμε.

Ένιωθε και το χέρι της Έρρικα ιδρωμένο. Κατάλαβε πως είχε και αυτή ταραχή, αλλά δεν ήξερε γιατί. Προχωρούσαν με αργά βήματα προς την ταβέρνα. Οι περαστικοί στον δρόμο, τις παρατηρούσαν περίεργα. Τι γύρευαν δύο κυρίες της αριστοκρατίας χωρίς συνοδό στην περιοχή τους. Όμως κανένας δεν τις ενόχλησε. Φθάσανε στην είσοδο και σταμάτησαν. Κοίταξε η μια την άλλη.

- Πάμε είπε η Έρρικα. Εύχομαι να είναι μέσα.

Κατέβηκαν τα λιγοστά ξύλινα σκαλοπάτια και βρέθηκαν σε μια μακριά στενή αίθουσα με μικρά τραπέζια μόνο από την μια πλευρά.

Στάθηκαν. Πολύς κόσμος εκείνη την ώρα. Όλο άνδρες. Ένιωθαν άβολα.

Τις είδε ο ιδιοκτήτης και τις πλησίασε.

- Χαιρετώ τις σινιόρες. Γυρεύετε κάποιον; Τις ρώτησε.

- Τον σινιόρ Μανουέλ τον ζωγράφο, είπε η Χουανίτα που παρόλη την ταραχή της, βρήκε την δύναμη να μιλήσει.

Ο ταβερνιάρης ύψωσε το χέρι του και έδειξε προς το τέλος της αίθουσας.

- Εκεί κάθεται σινιόρες. Στο τελευταίο τραπέζι κοντά στο παράθυρο. Είναι εκείνος που έχει γυρισμένη την πλάτη και ζωγραφίζει τον γέρο τον βαρκάρη.

- Ευχαριστούμε πολύ σινιόρ, είπε η Έρρικα.

Προχωρούσαν αργά-αργά. Όλοι οι πελάτες στα τραπέζια γυρνούσαν και τις έβλεπαν απορημένοι και ύστερα έσκυβαν ξανά στα πιάτα τους.

Λίγα ακόμη βήματα και φτάνανε στο τελευταίο τραπέζι. Πρώτος τις αντιλήφθηκε ο γέρος που καθόταν απέναντι σε εκείνον, που είχε γυρισμένη την πλάτη και τον ζωγράφιζε. Φυσικά δεν ήταν άλλος από τον Μανουέλ.

Οι δύο γυναίκες πλησίασαν το τραπέζι και στάθηκαν. Ο γέρος τους χαμογέλασε χαζά, και σπρώχνοντας με το χέρι του τον Μανουέλ του είπε:

- Μανουέλ κοίτα, δύο σινιόρες ήρθαν στο τραπέζι μας.

Ο Μανουέλ γύρισε το κεφάλι του. Μόλις τις είδε πήγε να σηκωθεί μα δεν τα κατάφερε. Ζαλίστηκε έχασε την ισορροπία του και έπεσε πάνω στο τραπέζι λιπόθυμος.

Τρόμαξαν όλοι γύρω με το περιστατικό. Περισσό-

τερο η Χουανίτα και η Έρρικα που έτρεξαν να του φέρουν ένα ποτό για να συνέλθει.

Η Έρρικα θυμήθηκε ότι πριν πολλά χρόνια συνέβηκε πάλι αυτό στον Μανουέλ. Λιποθύμησε τότε στο σαλονάκι της σχολής που δίδασκε, όταν έμαθε από την Μαριάννα ότι η Χουανίτα ήταν κόρη του.

Όταν συνήλθε είδε τις δύο γυναίκες να κάθονται στο μικρό τραπέζακι δίπλα του και τον κοιτούν με πολύ γλυκύτητα.

- Πως νιώθετε σινιόρ Μανουέλ; τον ρώτησε πρώτη η Χουανίτα, ακουμπώντας το χέρι της στο δικό του.

- Είμαι καλά Χουανίτα ευχαριστώ. Να με συγχωρέσετε που σας αναστάτωσα.

Πως με βρήκατε ρώτησε;

-Δεν ήταν δύσκολο, απάντησε η Έρρικα.

Ο Μανουέλ κοιτάζοντας την Χουανίτα με τρυφερότητα, έτοιμος να δακρύσει από συγκίνηση, την ρώτησε χαμηλόφωνα:

-Πότε το έμαθες για εμένα Χουανίτα;

-Μόλις χθες, όταν ανακάλυψα τυχαία, κρυμμένο στο γραφείο του θείου μου, το γράμμα της γιαγιάς Μαριάννα. Το κρατούσε μυστικό για έξι χρόνια.

-Ήταν μια ένοχη σιωπή είπε ο Μανουέλ και το βλέμμα του στράφηκε προς την Έρρικα. Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια.

Κατάλαβε ότι ο Μανουέλ δεν θα της το συγχωρούσε ποτέ αυτό. Ήδη οι δρόμοι τους είχαν χωρίσει από χρόνια. Δεν χρειαζόταν οποιαδήποτε αντιπαράθεση.

Αντίθετα ο Μανουέλ αποτεινόμενος στην Έρρικα της είπε:

-Σας γνωρίζω από χρόνια σινιόρα Έρρικα ντε Φλου και εκτιμούσα την βαθιά φιλία σας με την σινιόρα Μαριάννα Ροντριγκες. Ήταν από την εποχή που φέρνατε και οι δύο την Χουανίτα στην σχολή ζωγραφικής. Σας παρακαλώ μείνετε τώρα κοντά στην Χουανίτα αυτή την πολύ δύσκολη για εκείνη περίοδο. Σας χρειάζεται.

- Εσείς τι θα κάνετε σινιόρ Μανουέλ; ρώτησε η Έρρικα περίεργη.

Ο Μανουέλ στράφηκε προς την Χουανίτα και ρώτησε:

- Θυμάμαι πριν πολλά χρόνια που ήσουν ακόμη δέκα χρόνων κοριτσάκι, και ήρθες με την γιαγιά σου σπίτι μου. Τότε η γιαγιά σου ρώτησε την μητέρα μου από ποια χώρα ήρθε και εκείνη απάντησε από το νησί Σάμος. Τότε εσύ ρώτησες: «που βρίσκεται το νησί που λέγεται Σάμος;»

Στην Ελλάδα σου απάντησα και εσύ είπες με ενθουσιασμό:

«Θα ήθελα να πάω στο νησί που λέγεται Σάμος»

Η Χουανίτα τον κοίταξε με πολύ γλυκύτητα και χαμογελώντας του είπε:

- Λυπάμαι αλλά δεν το θυμάμαι.

Ο Μανουέλ με ήρεμη αλλά σταθερή φωνή και ακουμπώντας το χέρι του στο δικό της, την ρώτησε:

- Θα ήθελες Χουανίτα να επισκεφθείς το νησί στην Ελλάδα που λέγεται Σάμος; Είναι ο τόπος που γεννήθηκαν οι γονείς μου. Είναι ένα υπέροχο νησί.

Η Χουανίτα φανερά συγκινημένη του απάντησε:

-Ναι θα το ήθελα πάρα πολύ.

.....

Στο πλοίο της γραμμής από τον Πειραιά στην Σάμο, Αύγουστος μήνας. Η Κασσάνδρα ακουμπισμένη στην κουπαστή, δεν πίστευε ότι θα αξιωνόταν ύστερα από πενήντα χρόνια να αντικρύσει ξανά το νησί της.

Κάθε τόσο ακουμπούσε το χέρι της στην παράξενη ζώνη που αναγκάστηκε να φορά συνέχεια από την ημέρα που άφησαν το Μοντεβιδέο. Ήταν από διπλό πετσί, αλλά πολύ βαριά.

Της την έφερε ο γιός της λέγοντας:

- Μάνα, αυτή την ζώνη να την φοράς συνέχεια. Μη την βγάλεις ποτέ από επάνω σου. Πρόσεχε την. Αυτή μας έσωσε και αυτή θα μας σώσει. Θα την βγάλεις μόνο και θα μου την δώσεις όταν πάμε στο νησί. Μη ρωτήσεις τίποτε άλλο.

Η Κασσάνδρα δεν ρώτησε ποτέ τον γιό της όλες αυτές τις εβδομάδες από την ημέρα που ξεκίνησαν.

Δίπλα της, ακουμπισμένος και αυτός στην κουπαστή, ο γιός της και η εγγονή της η Χουανίτα. Την άκουσε να τον ρωτά:

- Μπαμπά μετά την Σάμο ποιο νησί θα επισκεφθούμε;

Εκείνος την έπιασε στοργικά από τον ώμο:

- Στο μεγαλύτερο νησί του κόσμου...

Η Χουανίτα τον κοίταξε απορημένα ρωτώντας τον:

- Πως ονομάζεται αυτό το μεγαλύτερο νησί του κόσμου μπαμπά μου;

-Αυστραλία Χουανίτα μου.

Μπροστά τους φάνηκαν τα πρώτα σπίτια της Σάμου.

ΤΕΛΟΣ